

гране права и са њом успостављају одређене нужне односе. То је однос општег према посебном, у коме су уставне норме начелног карактера и основ за остале правне норме које конкретизују и разрађују те уставне норме у свакој грани права понаособ.

ГЛАВА ДРУГА

ИЗВОРИ УСТАВНОГ ПРАВА

I. КЛАСИФИКАЦИЈА ИЗВОРА УСТАВНОГ ПРАВА

1. ПОЈАМ И ЗНАЧАЈ ИЗВОРА УСТАВНОГ ПРАВА

Као што свака грана права има своје изворе, тако и уставно право има своје изворе. Ти извори уставног права су бројни и разноврсни и међу њима се налазе и такви као што је устав који има карактер примарног и општег извора права. У правној теорији се прави разлика између материјалних и формалних извора права, при чему се под првим мисли на друштвене чиниоце из којих настаје, извире право, а под другим на правне акте у којима су садржане опште правне норме, али то је спољни облик у коме се изражава материјални извор права. Ово класично разликовање формалних и материјалних извора права нема посебан значај за уставно право јер кад се говори о тим изворима, превасходно се мисли на те формалне изворе, односно опште правне акте којима се регулише предмет уставног права. Извори уставног права се најчешће појављују у правном облику као правни прописи, акти, али и неком другом ванправном облику као нпр. разне повеље, декларације и сл. Зато и може да се говори о правним и ванправним изворима уставног права при чему у прве спадају устав, закони и др. акти, а у ванправне нпр. обичаји, пракса, програми појединих политичких партија и сл. У већини држава у свету, па и код нас, преовлађују ови правни извори при чему се под њима мисли на различите правне акте којим се уређују најважнији односи у свакој држави-политички односи изражени у организацији највише државне власти и управљања.

Под извором права у формалном смислу, па и уставног права,